

[Finansministeren.]

på regeringens vegne har medvirket til dette forslags gennemførelse. Det må erkendes, at de, der starter under de nuværende forhold, er dårligere stillet end de, der har været så heldige at komme i erhverv under tidligere, lavere priser på ejendomme og andet, og det må erkendes, at med kapitalmarkedets nuværende struktur, særlig kreditforeningerne, er det ofte nødvendigt at låne under sådanne former, at rente- og afdragsbyrden bliver meget tyngende. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Knudsen i, at det er et forsøg; vi må så i det kommende år se, hvordan vi skal gå videre på dette område.

Hvad angår spørgsmålet om selvpensionisterne, er også det et af de problemer, som regeringen har arbejdet med i forbindelse med den kommende skattereform, og det forslag, vi kommer med, vil altså være resultatet af langvarige og jeg kan godt sige indgående overvejelser. Forøvrigt har dette spørgsmål jo allerede været fremme i det udvalg vedrørende præmiering af opsparing, som afgav betænkning sidste forår. Det er altså ingenlunde nogen ny idé. Jeg finder anledning til at sige, at det ændringsforslag, der var skitseret af det ærede medlem hr. Axel Sørensen, var altfor summarisk til, at det kunne bruges i den form; man må jo tage hensyn til de forskellige former, hvorunder selvpensionering kan foregå. Men som sagt, vi vender senere tilbage til dette spørgsmål.

Hvad angår ændringsforslaget om hustruens underskrift, takkede det ærede medlem hr. Axel Sørensen mig, fordi jeg havde givet de selverhvervende hustruer adgang hertil. Jeg tror, det er nødvendigt at understrege, at den adgang, der gives i ændringsforslaget, ikke er begrænset til selverhvervende kvinder. Det hedder jo i ændringsforslaget: „Den med en skattepligtig samlevende hustru“, og det gælder naturligvis, uanset om den pågældende hustru har selverhverv eller hun ikke har det.

Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger om de kommunistiske ændringsforslag; nogle af dem er jo gengangere, som der ikke er grund til at optage en fornyet diskussion om. Det drejer sig iøvrigt om vidtrækkende skattepolitiske ændringer, som man ikke bør gennemføre i denne ligningslov.

Jeg finder anledning til at gøre en bemærkning til klaring af et spørgsmål, som

er berørt i det første ændringsforslag. Her tales der om en 90 pct.s forøgelse af forsørgerfradraget. Det gøres jo ofte gældende, at dette forsørgerfradrag ikke er ført à jour under de sidste års betydelige prisstigninger. Det er rigtigt, men der er grund til at understrege, at i de sidste år har der til gengæld udviklet sig en sådan forandring af selve skalaen i de årlige udskrivningslove, at de 1 800 kr., som forsørgerfradraget er her i København, jo slet ikke angiver det skattefrie beløb, for selve skalaen begynder først ved 1 800 kr., således at det skattefrie beløb gradvis er blevet forhøjet til 2 gange 1 800 kr., altså 3 600 kr. Jeg tror ikke, dette står tilstrækkelig klart for hele befolkningen. For lønmodtagernes vedkommende kommer endnu hertil de 400 kr. for lønmodtagerfradraget, således at en lønmodtager i København først bliver skattepligtig, hvis han har over 4 000 kr., og så kan der endda komme børnefradrag til.

Jeg skal som sagt anbefale, at man stemmer for de af udvalget stillede og af mig tiltrådte ændringsforslag.

Alfred Jensen: Jeg vil gerne i anledning af den højtærede finansministers bemærkning om vort første ændringsforslag sige, at nok så mange forklaringer om ændringer af de mindstebeløb, man svarer skat af, aldrig kan bortforklare, at der er sket en betydelig stigning i skatteudskrivningen for den jævne mand, og at det bl. a. skyldes, at man ikke ajourfører fradragbeløbene. Det er en kendsgerning. Selvom vi i fjor foretog en forhøjelse, som gennemførtes ved en forhøjelse af forsørgerfradraget og indførelse af et lønmodtagerfradrag, så viser det sig, at der er sket en forøgelse af pristalsfamiliens skattebetaling med 182 kr., til trods for at man erkender, at dette pristalsregnskab jo ikke er udtryk for bedre levefod, d. v. s. at skattebyrden er forøget, og det vil også ske i det kommende år. Der sker en forøgelse, som sandsynligvis trods forøgelsen af lønmodtagerfradraget vil blive mere end 200 kr. årlig for den jævne skatteyder, og det betyder, at han er dårligere stillet, end han var, før han fik lønforhøjelse, fordi den dårligt nok dækker den prisstigning, som har fundet sted; dertil kommer så, at han skal betale ekstra skat.

Jeg kan ikke godkende den argumentation, at man skal vente med at ændre